ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)
της 15ης Ιανουαρίου 1998 *

Στην υπόθεση C-403/95 P,

Dieter Obst, υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Everberg (Βέλγιο), εκπροσωπούμενος από τον Lothar Mahlberg, δικηγόρο Βόννης, με αντίκλητο στο Bridel (Λουξεμβούργο) τη Marianne Moritz, 25 A, rue de Schönfels,

αναιρεσείων,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως που ασκήθηκε κατά της αποφάσεως που εξέδωσε στις 19 Οκτωβρίου 1995 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (δεύτερο τμήμα) στην υπόθεση T-562/93, Obst κατά Επιτροπής (Συλλογή Υπ.Υπ. 1995, σ. II-737), και με την οποία ζητείται η αναίρεση της αποφάσεως αυτής,

όπου ο έτερος διάδικος είναι η

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπουμένη από τον Julian Currall, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, επικουρούμενο από τον Bertrand Wägenbaur, δικηγόρο Αμβούργου, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της ίδιας υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους H. Ragnemalm, πρόεδρο τμήματος, J. L. Murray και K. M. Ιωάννου (εισηγητή), δικαστές,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

γενικός εισαγγελέας: M. B. Elmer
γραμματέας: R. Grass

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα,

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 27 Δεκεμβρίου 1995, ο Obst άσκησε, δυνάμει του άρθρου 49 του Οργανισμού ΕΚ και των αντίστοιχων διατάξεων των Οργανισμών ΕΚΑΧ και Ευρατόμ του Δικαστηρίου, αναίρεση κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου της 19ης Οκτωβρίου 1995, Τ-562/93, Obst κατά Επιτροπής (Συλλογή Υπ.Υπ. 1995, σ. II-737, στο εξής: αναιρεσιβαλλομένη απόφαση), καθόσον η απόφαση αυτή, μολονότι υποχρέωσε την Επιτροπή να ικανοποιήσει την ηθική βλάβη την οποία υπέστη, απέρριψε κατά τα λοιπά την προσφυγή του με την οποία ζητούσε, αφενός, την ακύρωση της γνωμοδοτήσεως 45/93 της συμβουλευτικής επιτροπής διορισμών, της 18ης Φεβρουαρίου 1993, με την οποία του ανακοινώθηκε ότι η υποψηφιότητά του δεν έπρεπε να ληφθεί υπόψη, και της αποφάσεως της Επιτροπής, της 22ας Μαρτίου 1993, περί απορρίψεως της υποψηφιότητάς του, καθώς και, αφετέρου, την αποκατάσταση της υλικής ζημίας που κατά τους ισχυρισμούς του είχε υποστεί.

2 Από τις σκέψεις 1 έως 11 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει:

«1. Ο προσφεύγων, υπάλληλος με βαθμό Α 4, είναι αναπληρωτής προϊστάμενος της διοικητικής μονάδας "νομοθεσία φυτικών προϊόντων και ζωοτροφών" της Γενικής Διευθύνσεως Γεωργίας (ΓΔ VI).

2. Στις 18 Δεκεμβρίου 1991 η Επιτροπή αποφάσισε τη σύσταση, στα πλαίσια της ΓΔ VI, νέας διοικητικής μονάδας επιφορτισμένης με τη διενέργεια των

επιθεωρήσεων και ελέγχων που προβλέπονται από την ισχύουσα κοινοτική νομοθεσία στον κτηνιατρικό και φυτοϋγειονομικό τομέα. Στις 30 Ιουνίου 1992, η Επιτροπή, σύμφωνα με το άρθρο 29, παράγραφος 1, στοιχείο α', του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΥΚ), δημοσίευσε την ανακοίνωση κενής θέσεως COM/056/92 για τη θέση του προϊσταμένου της διοικητικής μονάδας "επιθεωρήσεις και έλεγχοι στον φυτοϋγειονομικό τομέα", η οποία επρόκειτο να πληρωθεί στον βαθμό Α 3, Α 4 ή Α 5. Ο προσφεύγων υπέβαλε αίτηση υποψηφιότητας στις 14 Ιουλίου 1992.

3. Η ανακοίνωση κενής θέσεως όριζε τα εξής:

"Προϊστάμενος διοικητικής μονάδας επιφορτισμένος με τη διεύθυνση και τον συντονισμό των εργασιών της μονάδας 'Επιθεωρήσεις και έλεγχοι στον φυτοϋγειονομικό τομέα' στα πλαίσια του κοινοτικού γραφείου κτηνιατρικών και φυτοϋγειονομικών επιθεωρήσεων και ελέγχων".

4. Πλην του προσφεύγοντος υπήρχαν άλλοι πέντε υποψήφιοι για τη θέση αυτή, μεταξύ των οποίων ο G, υπάλληλος με βαθμό Α 5, ο οποίος εισήλθε στην υπηρεσία της Επιτροπής τον Ιούνιο του 1990 στην ίδια διοικητική μονάδα με τον προσφεύγοντα και ο οποίος διορίστηκε αργότερα στην επίδικη θέση.

5. Κατόπιν εξετάσεως των υποψηφιοτήτων, η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή (στο εξής: ΑΔΑ) αποφάσισε αρχικά τη μη πλήρωση της εν λόγω θέσεως. Στις 7 Ιανουαρίου 1993 προέβη σε νέα δημοσίευση της ανακοινώσεως κενής θέσεως προσθέτοντας τη λέξη "αναδημοσίευση" (στο εξής: νέα δημοσίευση), η δε νέα δημοσίευση ήταν ως προς όλα τα σημεία πανομοιότυπη με εκείνη της 30ής Ιουνίου 1992.

6. Μετά τη νέα δημοσίευση, ο προσφεύγων υπέβαλε νέα αίτηση υποψηφιότητας στις 20 Ιανουαρίου 1993. Ένας υποψήφιος, ο οποίος δεν είχε υποβάλει αίτηση υποψηφιότητας μετά την πρώτη δημοσίευση της ανακοινώσεως κενής θέσεως, υπέβαλε υποψηφιότητα μετά τη νέα δημοσίευση.

7. Στις 12 Φεβρουαρίου 1993 ο προσφεύγων υπέβαλε διοικητική ένσταση βάσει του άρθρου 90 του ΚΥΚ κατά της "σιωπηρής απορρίψεως" της

αιτήσεως υποψηφιότητάς του της 14ης Ιουλίου 1992, διότι ουδέποτε έλαβε απόφαση της Επιτροπής προτού η θέση αποτελέσει αντικείμενο νέας δημοσιεύσεως.

8. Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 14 Σεπτεμβρίου 1993, ο προσφεύγων άσκησε προσφυγή ζητώντας την ακύρωση της "σιωπηρής αποφάσεως περί απορρίψεως" της υποψηφιότητάς του, η οποία υποβλήθηκε στις 14 Ιουλίου 1992. Με διάταξη της 20ής Μαΐου 1994, το Πρωτοδικείο απέρριψε την προσφυγή ως απαράδεκτη με το αιτιολογικό ότι η νέα δημοσίευση δεν μπορεί να χαρακτηριστεί σιωπηρή απόφαση περί απορρίψεως της υποψηφιότητας του προσφεύγοντος και επομένως δεν συνιστά βλαπτική πράξη υπό την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ (Τ-510/93, Obst κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 1994, σ. II-461).

9. Στο μεταξύ, ο γραμματέας της συμβουλευτικής επιτροπής διορισμών (στο εξής: ΣΕΔ), με υπηρεσιακό σημείωμα της 26ης Φεβρουαρίου 1993, ενημέρωσε τον προσφεύγοντα για το πόρισμα της γνωμοδοτήσεως της ΣΕΔ 45/93, της 18ης Φεβρουαρίου 1993 (στο εξής: γνωμοδότηση της ΣΕΔ), σύμφωνα με το οποίο δεν έπρεπε να ληφθεί υπόψη η υποψηφιότητά του για την επίδικη θέση. Στη συνέχεια, αφού εξέτασε τις επτά υποψηφιότητες που πρωτοκολλήθηκαν μετά τη νέα δημοσίευση και τη γνωμοδότηση της ΣΕΔ, η οποία τάχθηκε υπέρ της υποψηφιότητας του G, η ΑΔΑ διόρισε στην επίδικη θέση τον G, ο οποίος είχε ήδη υποβάλει υποψηφιότητα μετά την πρώτη δημοσίευση. Η ΑΔΑ γνωστοποίησε στον προσφεύγοντα, με υπηρεσιακό σημείωμα της 22ας Μαρτίου 1993, την απόφασή της να απορρίψει την υποψηφιότητά του.

10. Στις 6 Απριλίου 1993 ο προσφεύγων υπέβαλε διοικητική ένσταση βάσει του άρθρου 90 του ΚΥΚ κατά, μεταξύ άλλων, του υπηρεσιακού σημειώματος της ΣΕΔ της 26ης Φεβρουαρίου 1993 και της αποφάσεως που περιείχε το υπηρεσιακό σημείωμα της ΑΔΑ της 22ας Μαρτίου 1993.

11. Στις 6 Αυγούστου 1993 λογίζεται ότι απορρίφθηκε σιωπηρώς η διοικητική ένσταση του προσφεύγοντος.»

3 Υπ' αυτές τις συνθήκες, ο προσφεύγων άσκησε προσφυγή κατά της Επιτροπής ζητώντας, αφού απέσυρε ορισμένα από τα αρχικά του αιτήματα, την ακύρωση της γνωμοδοτήσεως της ΣΕΔ και της αποφάσεως της Επιτροπής, η

οποία του κοινοποιήθηκε με υπηρεσιακό σημείωμα της 22ας Μαρτίου 1993. Ο προσφεύγων ζήτησε επίσης από το Πρωτοδικείο να υποχρεώσει την Επιτροπή να αποκαταστήσει την υλική βλάβη και να ικανοποιήσει την ηθική βλάβη που κατά τους ισχυρισμούς του υπέστη.

Η αναιρεσιβαλλομένη απόφαση

4 Με την αναιρεσιβαλλομένη απόφαση το Πρωτοδικείο απέρριψε ως απαράδεκτο, στη σκέψη 24, το αίτημα του προσφεύγοντος περί ακυρώσεως της γνωμοδοτήσεως της ΣΕΔ, με το αιτιολογικό ότι η απόφαση της ΣΕΔ συνιστά προπαρασκευαστική πράξη η οποία δεν μπορεί, αυτή καθαυτή, να επηρεάσει την υπηρεσιακή κατάσταση του προσφεύγοντος και, συνεπώς, να τον βλάψει.

5 Το αίτημα του προσφεύγοντος περί ακυρώσεως της αποφάσεως της Επιτροπής, της 22ας Μαρτίου 1993, περί απορρίψεως της υποψηφιότητάς του στηριζόταν κατ' ουσίαν σε έξι λόγους αντλούμενους αντιστοίχως από διαδικαστικές πλημμέλειες, παράβαση του άρθρου 45 του ΚΥΚ, κατάχρηση εξουσίας ή διαδικασίας, παράβαση του καθήκοντος αρωγής απέναντί του, παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως και, τέλος, παραβίαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως της αποφάσεως της 22ας Μαρτίου 1993.

6 Το Πρωτοδικείο απέρριψε αυτούς τους λόγους ακυρώσεως. Ωστόσο, ως προς τον αντλούμενο από την έλλειψη αιτιολογίας λόγο, το Πρωτοδικείο, αφού διαπίστωσε στη σκέψη 78 ότι το υπηρεσιακό σημείωμα της Επιτροπής της 22ας Μαρτίου 1993, με το οποίο ενημερώθηκε ο προσφεύγων για την απόρριψη της υποψηφιότητάς του, δεν περιείχε καμία αιτιολογία της απορρίψεως και ότι ο προσφεύγων δεν είχε λάβει καμία αιτιολογημένη απόφαση περί απορρίψεως της υποψηφιότητάς του πριν από την άσκηση της προσφυγής ενώπιον του Πρωτοδικείου, έκρινε στη σκέψη 79 ότι η απόρριψη της εν λόγω υποψηφιότητας δεν έγινε υπό συνθήκες γνωστές στον προσφεύγοντα και ότι η απλή γνώση των προπαρασκευαστικών εργασιών για τη σύσταση της νέας διοικητικής μονάδας δεν ήταν, αυτή καθαυτή, ικανή να παράσχει στον προσφεύγοντα επαρκώς ακριβή στοιχεία για τους λόγους που οδήγησαν συγκεκριμένα την ΑΔΑ στην απόρριψη της υποψηφιότητάς του.

7 Πάντως, το Πρωτοδικείο στη συνέχεια διαπίστωσε στη σκέψη 81 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως ότι η προσφυγή του αναιρεσείοντος σκοπούσε κατ' ουσίαν στην αποκατάσταση των ζημιών που ισχυρίζεται ότι υπέστη λόγω της απορρίψεως της υποψηφιότητάς του. Στο πλαίσιο αυτό, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι η ακύρωση, λόγω ελλείψεως αιτιολογίας, της αποφάσεως περί απορρίψεως της εν λόγω υποψηφιότητας αποτελούσε δυσανάλογη κύρωση και ότι η επιδίκαση αποζημιώσεως συνιστούσε τη μορφή επανορθώσεως που ανταποκρίνεται καλύτερα τόσο στα συμφέροντα του προσφεύγοντος όσο και στις ανάγκες της υπηρεσίας.

8 Το Πρωτοδικείο απέρριψε επίσης, με τη σκέψη 84, το αίτημα του προσφεύγοντος να αναγνωριστεί ότι η απόρριψη της υποψηφιότητάς του έγινε κατά τρόπο παράνομο και, με τη σκέψη 87, το αίτημά του περί αποκαταστάσεως της υλικής ζημίας που ισχυρίζεται ότι υπέστη.

9 Ως προς την ηθική βλάβη, το Πρωτοδικείο, αφού υπενθύμισε στη σκέψη 79 της αποφάσεώς του ότι διαπίστωσε ότι η ΑΔΑ δεν είχε αιτιολογήσει την απόφασή της, αποφάνθηκε, με τη σκέψη 90, ότι η πλήρης έλλειψη αιτιολογίας σε απόφαση περί αρνήσεως διορισμού συνιστά υπηρεσιακό πταίσμα το οποίο γεννά ευθύνη προς ικανοποίηση της ηθικής βλάβης που υπέστη ο προσφεύγων.

10 Στα πλαίσια της εκτιμήσεως της προκληθείσας βλάβης, το Πρωτοδικείο έκρινε, στη σκέψη 91, ότι ο προσφεύγων αναγκάσθηκε να προσφύγει δικαστικώς προκειμένου να λάβει γνώση της αιτιολογίας της αποφάσεως με την οποία απορρίφθηκε η υποψηφιότητά του. Υπ' αυτές τις συνθήκες, το Πρωτοδικείο, εκτιμώντας την ηθική βλάβη κατά δικαία κρίση, έκρινε ότι η επιδίκαση ποσού 2 000 ECU συνιστούσε πρόσφορη ικανοποίηση της ηθικής βλάβης του προσφεύγοντος.

Αιτήματα και λόγοι που προβάλλουν οι διάδικοι

11 Ο αναιρεσείων ζητεί από το Δικαστήριο:

«— να αναιρέσει την προσβαλλομένη απόφαση κατά το μέτρο που απέρριψε τα αιτήματά του και καταδίκασε τον προσφεύγοντα στα δικαστικά του έξοδα·

— να ακυρώσει την απόφαση της αναιρεσίβλητης, η οποία κοινοποιήθηκε με υπηρεσιακό σημείωμα της 22ας Μαρτίου 1993 και με την οποία απορρίφθηκε η υποψηφιότητά του για την προμνησθείσα θέση·

— να αναγνωρίσει ότι η απόρριψη της υποψηφιότητας του αναιρεσείοντος για την προμνησθείσα θέση έγινε κατά παραβίαση του δικαίου·

— να αναγνωρίσει ότι η αναιρεσίβλητη υποχρεούται να αποκαταστήσει κάθε υλική ζημία που ο προσφεύγων ενδέχεται να υποστεί στο μέλλον εξαιτίας του γεγονότος αυτού·

— να επιδικάσει στον αναιρεσείοντα ως δίκαιη ικανοποίηση της ηθικής βλάβης του ποσό μεγαλύτερο των 2 000 ECU·

— επικουρικώς: να αναπέμψει την υπόθεση στο Πρωτοδικείο για νέα συζήτηση, έρευνα και απόφαση·

— να καταδικάσει την αναιρεσίβλητη σε όλα τα έξοδα της δίκης, συμπεριλαμβανομένων των εξόδων της προηγούμενης και της παρούσας δίκης·

— εν ανάγκη, επικουρικώς: να επιφυλαχθεί ως προς τα δικαστικά έξοδα.»

12 Με την αίτηση αναιρέσεως ο αναιρεσείων διευκρινίζει, αφενός μεν, ότι δεν προσβάλλει την απόφαση του Πρωτοδικείου κατά το μέτρο που απέρριψε το αίτημα περί ακυρώσεως της γνωμοδοτήσεως της ΣΕΔ και, αφετέρου δε, ότι αποβλέπει μόνο στην ακύρωση της απορρίψεως της δεύτερης αιτήσεως υποψηφιότητάς του της 20ής Ιανουαρίου 1993.

13 Εξάλλου, ως προς τους λόγους αναιρέσεως, ο αναιρείων διευκρινίζει ότι διατηρεί όλα τα αιτήματα και τους λόγους που εξέτασε το Πρωτοδικείο και ότι τους επικαλείται προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως. Οι λόγοι αναιρέσεως αφορούν τέσσερα σημεία:

α) την απόρριψη του αιτήματος ακυρώσεως της αποφάσεως της Επιτροπής, της 22ας Μαρτίου 1993, με την οποία απορρίφθηκε η υποψηφιότητα του αναιρεσείοντος·

β) την παράνομη απόρριψη της υποψηφιότητας του αναιρεσείοντος για την επίδικη θέση·

γ) την αποκατάσταση της υλικής ζημίας και την ικανοποίηση της ηθικής βλάβης·

δ) τα δικαστικά έξοδα.

14 Η Επιτροπή ζητεί την απόρριψη της αιτήσεως αναιρέσεως ως προδήλως απαράδεκτης ή ως προδήλως αβάσιμης.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

15 Δυνάμει του άρθρου 119 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, όταν η αίτηση αναιρέσεως είναι προδήλως απαράδεκτη ή προδήλως αβάσιμη, το Δικαστήριο μπορεί, σε οποιαδήποτε στάση της δίκης, να την απορρίψει με αιτιολογημένη διάταξη, χωρίς να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία.

16 Εξάλλου, σύμφωνα με το άρθρο 51, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, η αίτηση αναιρέσεως περιορίζεται σε νομικά ζητήματα και ως λόγοι αναιρέσεως επιτρέπεται να προβληθούν η αναρμοδιότητα του Πρωτοδικείου, πλημμέλειες κατά την ενώπιόν του διαδικασία που θίγουν τα συμφέροντα του αναιρεσείοντος ή παράβαση του κοινοτικού δικαίου από το Πρωτοδικείο. Το άρθρο 112, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας ορίζει ότι η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να περιέχει τους προβαλλόμενους νομικούς λόγους και επιχειρήματα.

17 Από τις τελευταίες δύο διατάξεις προκύπτει ότι η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να αναφέρει με ακρίβεια τα στοιχεία της αποφάσεως κατά των οποίων βάλλει καθώς και τα νομικά επιχειρήματα προς στήριξη του αναιρετικού αιτήματος.

18 Κατά πάγια νομολογία, δεν πληροί τον όρο αυτό αίτηση αναιρέσεως που περιορίζεται στην επανάληψη ή στην κατά λέξη παράθεση των λόγων ακυρώσεως και των επιχειρημάτων που προβλήθηκαν ήδη ενώπιον του Πρωτοδικείου, περιλαμβανομένων και εκείνων που στηρίζονταν σε περιστατικά τα οποία ρητώς απορρίφθηκαν από το Πρωτοδικείο. Συγκεκριμένα, μια τέτοια αίτηση αναιρέσεως συνιστά στην πραγματικότητα αίτηση απλής επανεξετάσεως της προσφυγής που ασκήθηκε ενώπιον του Πρωτοδικείου, η οποία, κατά το άρθρο 49 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, δεν εμπίπτει στην αρμοδιότητά του (βλ. διατάξεις της 26ης Απριλίου 1993, C-244/92 P, Kupka-Floridi κατά Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. I-2041, σκέψη 10· της 7ης Μαρτίου 1994, C-338/93 P, De Hoe κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. I-819, σκέψη 19· της 26ης Σεπτεμβρίου 1994, C-26/94 P, X κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. I-4379, σκέψη 13, και της 17ης Οκτωβρίου 1995, C-62/94 P, Turner κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. I-3177, σκέψη 17).

19 Στην προκειμένη περίπτωση, οι λόγοι που επικαλείται ο αναιρεσείων δεν πληρούν τους όρους αυτούς.

Ως προς την απόρριψη του αιτήματος ακυρώσεως της αποφάσεως της Επιτροπής, της 22ας Μαρτίου 1993, με την οποία απορρίφθηκε η υποψηφιότητα του αναιρεσείοντος

20 Ως προς την απόρριψη του αιτήματος ακυρώσεως της αποφάσεως της Επιτροπής, της 22ας Μαρτίου 1993, ο αναιρεσείων προβάλλει τέσσερις λόγους αντλούμενους αντιστοίχως από διαδικαστικές πλημμέλειες, παράβαση του άρθρου 45 του ΚΥΚ, παράβαση του καθήκοντος αρωγής και πίστεως καθώς και παραβίαση της αρχής της ισότητας.

Ως προς τον πρώτο λόγο περί διαδικαστικών πλημμελειών

21 Ο πρώτος αυτός λόγος αποτελείται από δύο σκέλη.

22 Στο πρώτο σκέλος, ο αναιρεσείων αναφέρει ότι, με τη διατύπωση που χρησιμοποίησε στο υπηρεσιακό της σημείωμα της 22ας Μαρτίου 1993 («η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή δεν μπόρεσε να σας επιλέξει για την προς πλήρωση θέση»), η ΑΔΑ τον ενημέρωσε ότι, για νομικούς ή άλλους λόγους, κωλυόταν να τον διορίσει στην επίδικη θέση. Επομένως, ο αναιρεσείων προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι δεν εξέτασε επαρκώς τα πραγματικά περιστατικά της διαφοράς, μολονότι ρητά προσφέρθηκε να προσκομίσει στοιχεία αποδεικνύοντα τους ισχυρισμούς του. Ο αναιρεσείων προσθέτει ότι στην πραγματικότητα δεν υπήρχε κανένα κώλυμα, οπότε η απόφαση της 22ας Μαρτίου 1993 είναι ανακριβής και εσφαλμένα αιτιολογημένη.

23 Συναφώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ο αναιρεσείων, χωρίς να προσδιορίζει τις σκέψεις της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, αμφισβητεί την εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών από το Πρωτοδικείο, οπότε το πρώτο σκέλος του λόγου αυτού έχει ως αντικείμενο μόνον την επανεξέταση της προσφυγής. Επομένως, το σκέλος αυτό δεν μπορεί να γίνει δεκτό.

24 Με το δεύτερο σκέλος του ιδίου λόγου, ο αναιρεσείων βάλλει κατά της σκέψεως 36 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, με την οποία το Πρωτοδικείο απέρριψε ως απαράδεκτο, δυνάμει του άρθρου 48, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, το σκέλος του λόγου ο οποίος αντλούνταν από διαδικαστική πλημμέλεια στα πλαίσια της ΣΕΔ, με το αιτιολογικό ότι ο προσφεύγων το είχε προβάλει για πρώτη φορά κατά την προφορική διαδικασία.

25 Ο αναιρεσείων φρονεί ότι το Πρωτοδικείο κακώς έκρινε απαράδεκτο το αίτημα αυτό, καθόσον, αντιθέτως προς όσα είπε το Πρωτοδικείο, δεν προβλήθηκε κατά την προφορική διαδικασία, αλλά ήδη από το στάδιο του υπομνήματος απαντήσεως. Ο αναιρεσείων προσθέτει ότι το αίτημα αυτό ήταν βάσιμο και κατά συνέπεια η ΑΔΑ ενήργησε κατά τρόπο παράνομο, καθόσον δεν περιέλαβε στη διατύπωση της ανακοινώσεως κενής θέσεως τον όρο περί «εξειδικευμένης καταρτίσεως». Τέλος, η ΣΕΔ σχημάτισε γνώμη για τον βαθμό της επίδικης θέσεως μόνο μετά την εξέταση των υποψηφιοτήτων.

26 Συναφώς, εφόσον με το δεύτερο σκέλος του λόγου αυτού αμφισβητείται το διαπιστωθέν από το Πρωτοδικείο γεγονός ότι ο προσφεύγων προέβαλε το σκέλος αυτό για πρώτη φορά κατά την προφορική διαδικασία, πρέπει να τονιστεί ότι μόνον το Πρωτοδικείο είναι αρμόδιο να κρίνει σε ποια στάση της δίκης προβάλλεται ενώπιόν του ένας λόγος. Επομένως, το σκέλος αυτό δεν μπορεί να γίνει δεκτό, χωρίς να πρέπει να εξεταστούν τα λοιπά επιχειρήματα του σκέλους αυτού.

27 Από τα ανωτέρω συνάγεται ότι ο πρώτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως απαράδεκτος.

Επί του δευτέρου λόγου περί παραβάσεως του άρθρου 45 του ΚΥΚ

28 Ο αναιρεσείων ισχυρίζεται ότι το Πρωτοδικείο παρέβη το άρθρο 45 του ΚΥΚ, το οποίο προβλέπει συγκριτική εξέταση των προσόντων των προαγώγιμων υπαλλήλων καθώς και των εκθέσεων βαθμολογίας τους.

29 Σύμφωνα με τον λόγο αυτό, το Πρωτοδικείο έκρινε εσφαλμένα ότι η Επιτροπή ενήργησε νομίμως κατά την άσκηση της διακριτικής της ευχέρειας, δοθέντος ότι στοιχεία που δεν είχαν καθοριστεί με την ανακοίνωση κενής θέσεως ελήφθησαν υπόψη από την ΑΔΑ. Ο αναιρεσείων ισχυρίζεται ότι το Πρωτοδικείο επιβεβαίωσε ότι για την προς πλήρωση θέση ήταν αναγκαία η «εξειδικευμένη κατάρτιση», αν και ο όρος αυτός, ο οποίος δεν προβλεπόταν στην ανακοίνωση κενής θέσεως, προστέθηκε εκ των υστέρων. Ο αναιρεσείων προσθέτει ότι, αν η απόρριψη της υποψηφιότητάς του από την ΑΔΑ στηριζόταν σε πρόδηλο σφάλμα εκτιμήσεως, το Πρωτοδικείο όφειλε είτε να ερευνήσει περαιτέρω τη δικογραφία είτε να απορρίψει τους ισχυρισμούς της Επιτροπής.

30 Συναφώς, από την αναιρεσιβαλλομένη απόφαση και ιδίως από τις σκέψεις 44 έως 55 συνάγεται ότι, αφού εξέτασε, ιδίως, το περιεχόμενο της ανακοινώσεως κενής θέσεως, της αποφάσεως της Επιτροπής της 18ης Δεκεμβρίου 1991, περί συστάσεως νέας διοικητικής μονάδας, και της ανακοινώσεως της Επιτροπής της 5ης Ιουνίου 1991 με τον τίτλο «Μέτρα που πρέπει επειγόντως να τεθούν σε εφαρμογή προκειμένου να διασφαλιστεί η πραγματική λειτουργία της ενιαίας αγοράς στον κτηνιατρικό και φυτοϋγειονομικό τομέα», το Πρωτοδικείο έκρινε, στη σκέψη 50, ότι η Επιτροπή ενήργησε εντός μη επιψόγων ορίων της διακριτικής της ευχέρειας.

31 Επίσης, το Πρωτοδικείο, αφού εξέτασε στις σκέψεις 51 έως 54 τα προσόντα του προσφεύγοντος και τα προσόντα του G, τα πρακτικά της ΣΕΔ, της 18ης Φεβρουαρίου 1993, και τη γνωμοδότησή της καθώς και τη διαβεβαίωση του προσφεύγοντος ότι η έκθεση βαθμολογίας του ελάχιστα ελήφθη υπόψη από την Επιτροπή, έκρινε με τη σκέψη 55 ότι η εξέταση της δικογραφίας δεν έφερε στο φως κανένα στοιχείο από το οποίο να συνάγεται ότι η αξιολόγηση των προσόντων των υποψηφίων έπασχε από πραγματική ή νομική πλάνη.

32 Πρέπει να προστεθεί ότι στην ίδια σκέψη το Πρωτοδικείο, εκτιμώντας ότι έχει επαρκώς διαφωτιστεί από τη δικογραφία, έκρινε ότι δεν υπήρχε λόγος να ζητήσει από την Επιτροπή, στα πλαίσια μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας, να αναφέρει ειδικότερα ποιοι ήσαν οι όροι και τα προσόντα που απαιτούσε η ανακοίνωση κενής θέσεως τα οποία δεν πληρούσε ο προσφεύγων ούτε υπήρχε λόγος να εξετάσει μάρτυρες για τα προσόντα που προσφεύγοντος, όπως αυτός είχε προτείνει.

33 Υπ' αυτές τις συνθήκες, ο δεύτερος λόγος πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως αβάσιμος.

Επί του τρίτου λόγου περί παραβάσεως του καθήκοντος αρωγής και πίστεως

34 Με τον τρίτο λόγο, ο αναιρεσείων ισχυρίζεται ότι, ενόψει των δύο προεκτεθέντων λόγων, η ΑΔΑ υπέπεσε σε σφάλμα εκτιμήσεως, διότι κανένα συμφέρον της υπηρεσίας δεν δικαιολογούσε τον διορισμό του G. Αντιθέτως, το καθήκον αρωγής επέβαλλε στην ΑΔΑ να διορίσει τον αναιρεσείοντα.

35 Συναφώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ο αναιρεσείων δεν αναφέρει με ακρίβεια ούτε τα στοιχεία της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως κατά των οποίων βάλλει ούτε τα νομικά επιχειρήματα προς στήριξη του λόγου αυτού. Επομένως, ο λόγος αυτός είναι προδήλως απαράδεκτος.

Επί του τετάρτου λόγου περί παραβιάσεως της αρχής της ισότητας

36 Με τον τέταρτο λόγο, ο αναιρεσείων προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι παρέλειψε να αιτιολογήσει τη σκέψη 74 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

37 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, με την προσφυγή του, ο αναιρεσείων ισχυρίστηκε ότι η απόφαση περί διορισμού του G ελήφθη κατά παράβαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως, δοθέντος ότι η Επιτροπή δεν απαίτησε από ορισμένους υπαλλήλους στους οποίους ανατέθηκαν παρόμοια καθήκοντα εξειδικευμένη κατάρτιση.

38 Με τη σκέψη 74 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο απάντησε στον λόγο αυτό ως εξής:

«Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι έχει ήδη κρίνει ανωτέρω στη σκέψη 50 ότι η Επιτροπή ενήργησε εντός μη επιψόγων ορίων της διακριτικής της ευχέρειας κρίνοντας ότι έπρεπε να διορίσει στη θέση του προϊσταμένου της διοικητικής μονάδας υπάλληλο με εξειδικευμένη κατάρτιση καθώς και εμπειρία στους ελέγχους που διενεργούνται επί τόπου στους οικείους τομείς. Υπ' αυτές τις συνθήκες, το Πρωτοδικείο φρονεί ότι, έστω και αν υποτεθεί ότι η Επιτροπή όφειλε να επιβάλει παρόμοια κριτήρια για ορισμένους άλλους υπαλλήλους στους οποίους έχουν ανατεθεί παρόμοια καθήκοντα, ο προσφεύγων δεν μπορεί να επικαλεστεί την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως προβάλλοντας προς όφελός του τυχόν παρανομία που διαπράχθηκε υπέρ άλλου (βλ., για παράδειγμα, απόφαση του Πρωτοδικείου της 14ης Μαΐου 1991, T-30/90, Zoder κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1991, σ. II-207, σκέψη 26). Εξάλλου, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι ο λόγος δεν στηρίχθηκε σε κανένα αυτοτελές επιχείρημα και θεμελιώνεται σε επιχειρήματα που προβάλλονται στο πλαίσιο των προηγούμενων λόγων, οι οποίοι δεν έχουν γίνει δεκτοί.»

39 Κατά τον αναιρεσείοντα, το Πρωτοδικείο όφειλε μάλλον να αναρωτηθεί ως προς τους λόγους για τους οποίους στον κτηνιατρικό τομέα η Επιτροπή δεν έκρινε αναγκαίο να διορίσει σε παρόμοια θέση προϊστάμενο διοικητικής μονάδας με εξειδικευμένη επαγγελματική κατάρτιση. Κατά τον αναιρεσείοντα, το Πρωτοδικείο όφειλε να συναγάγει ότι ο διορισμός σε παρόμοια θέση δικαιολογούνταν από τα στοιχεία της υποθέσεως· το Πρωτοδικείο όφειλε στη συνέχεια να διαπιστώσει ότι ο περιορισμός που εισήχθη εκ των υστέρων με τον όρο περί εξειδικευμένης επαγγελματικής καταρτίσεως στην περίπτωση του προσφεύγοντος συνιστούσε στην πραγματικότητα παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως και ήταν επομένως, για τον λόγο αυτό, παράνομος.

40 Ως προς το σημείο αυτό, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ο λόγος αυτός, ο οποίος περιορίζεται σε επανάληψη του λόγου που προβλήθηκε ενώπιον του Πρωτοδικείου και στην αμφισβήτηση της εκτιμήσεως πραγματικού περιστατικού από το Πρωτοδικείο, αποσκοπεί στην πραγματικότητα στην επανεξέταση της προσφυγής, με συνέπεια να είναι προδήλως απαράδεκτος.

Επί του παρανόμου της απορρίψεως της υποψηφιότητας του αναιρεσείοντος για την επίδικη θέση

41 Ως προς το παράνομο της απορρίψεως υποψηφιότητάς του για την επίδικη θέση, ο αναιρεσείων εκθέτει ότι το αίτημα αυτό αφορά μόνον τη δεύτερη υποψηφιότητά του. Ο αναιρεσείων φρονεί ότι έχει συμφέρον στην αναγνώριση αυτή, διότι θα του επέτρεπε στο μέλλον να αποζημιωθεί. Ως προς τη δικαιολογία της διατηρήσεως του αιτήματός του, ο αναιρεσείων παραπέμπει στην έκθεση των λόγων η οποία παρατίθεται στο πλαίσιο του πρώτου αιτήματός του.

42 Συναφώς, αρκεί η διαπίστωση ότι η αίτηση αναιρέσεως δεν αναφέρει τους λόγους και τα επιχειρήματα που προβάλλονται προς στήριξη του αιτήματος, μόνη δε η παραπομπή στην έκθεση των λόγων που εξετάστηκαν προηγουμένως και αφορούν την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής της 22ας Μαρτίου 1993 δεν αρκεί για να προσδιοριστούν με ακρίβεια τα βαλλόμενα στοιχεία της αποφάσεως της οποίας ζητείται η αναίρεση (βλ., ιδίως, απόφαση της 29ης Μαΐου 1997, C-153/96 P, De Rijk κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. I-2901, σκέψη 15). Επομένως, ο λόγος αυτός είναι προδήλως απαράδεκτος.

Ως προς την αποκατάσταση της υλικής ζημίας και την ικανοποίηση της ηθικής βλάβης

43 Ως προς τον λόγο σχετικά με τα αιτήματα για την αποκατάσταση της υλικής ζημίας και τη χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης, ο λόγος αυτός αναλύεται σε δύο χωριστούς λόγους.

44 Πρώτον, ως προς τον σχετικό με την υλική ζημία λόγο, ο αναιρεσείων προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι ερμήνευσε κακώς το αίτημά του. Φρονεί ότι κακώς το Πρωτοδικείο έκρινε ότι το αίτημά του αποσκοπούσε στην καταβολή αποζημιώσεως, ενώ αυτός είχε απλώς ζητήσει να αναγνωριστεί ότι η Επιτροπή υποχρεούται να αποκαταστήσει κάθε μέλλουσα υλική ζημία. Κατά τον αναιρεσείοντα, ένα τέτοιο αίτημα είναι παραδεκτό, δεδομένου ότι έχει νόμιμο συμφέρον να αναγνωριστεί η μέλλουσα υποχρέωση της ΑΔΑ προς αποζημίωση. Το αίτημα αυτό είναι επίσης βάσιμο καθόσον, αν δεν είχε παρανόμως απορριφθεί η υποψηφιότητά του, θα είχε διοριστεί στην επίδικη θέση.

45 Συναφώς, πρέπει να τονιστεί ότι, στις σκέψεις 86 και 87 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο έκρινε:

«86. Ως προς την προβαλλομένη υλική ζημία, το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι, κατά πάγια νομολογία, η ευθύνη της Κοινότητας εξαρτάται από τη συνδρομή ενός συνόλου προϋποθέσεων που αφορούν την προσαπτομένη στα κοινοτικά όργανα παράνομη συμπεριφορά, το υποστατό της ζημίας και την ύπαρξη αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ της συμπεριφοράς και της προβαλλομένης ζημίας (βλ., για παράδειγμα, την απόφαση του Πρωτοδικείου της 9ης Φεβρουαρίου 1994, Latham κατά Επιτροπής, όπ.π., σκέψη 63).

87. Στην προκειμένη περίπτωση, χωρίς να χρειάζεται να αποφανθεί το Πρωτοδικείο ως προς το παραδεκτό του αιτήματος αυτού, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι είναι βέβαιον ότι ο προσφεύγων δεν έχει μέχρι σήμερα υποστεί υλική ζημία από το γεγονός ότι η επίδικη θέση πληρώθηκε στον βαθμό Α 4, τον οποίο ο προσφεύγων έχει σήμερα. Υπ' αυτές τις συνθήκες, από τη νομολογία συνάγεται ότι ο προσφεύγων δεν μπορεί να επικαλεστεί καμία υλική ζημία (βλ. απόφαση της 24ης Ιανουαρίου 1991, Latham κατά Επιτροπής, όπ.π., σκέψη 43).»

46 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ορθώς το Πρωτοδικείο, αφού έκρινε ότι μεταξύ των προϋποθέσεων της ευθύνης της Κοινότητας περιλαμβάνεται η σχετική με το υποστατό της ζημίας προϋπόθεση, απέρριψε το αίτημα του αναιρεσείοντος, χωρίς να αποφανθεί ως προς το παραδεκτό του. Συγκεκριμένα, έστω και αν υποτεθεί ότι το αίτημα του αναιρεσείοντος ενώπιον του Πρωτοδικείου αποσκοπούσε, όπως ισχυρίζεται ο αναιρεσείων, όχι στην επιδίκαση αποζημιώσεως, αλλά στην αναγνώριση της ευθύνης της Κοινότητας προς αποζημίωση, πρέπει, για να διαπιστωθεί τέτοια ευθύνη της Κοινότητας, να είναι η ζημία πραγματική, δηλαδή να υφίσταται κατά τον χρόνο ασκήσεως της προσφυγής. Δοθέντος ότι το Πρωτοδικείο διαπίστωσε, στη σκέψη 87, ότι ο προσφεύγων δεν είχε μέχρι τότε υποστεί υλική ζημία, οι λόγοι που προέβαλε ο αναιρεσείων ως προς το σημείο αυτό έπρεπε να απορριφθούν.

47 Επομένως, ο λόγος αυτός είναι προδήλως αβάσιμος.

48 Δεύτερον, ως προς τον σχετικό με την ηθική βλάβη λόγο, ο αναιρεσείων φρονεί ότι η ηθική του βλάβη είναι πολύ μεγαλύτερη από το ποσό των 2 000 ECU το οποίο υποχρεώθηκε να καταβάλει η Επιτροπή, καθόσον η βλάβη αυτή δεν οφείλεται μόνο στην έλλειψη αιτιολογίας της αρνήσεως διορισμού του, αλλά κυρίως στην παράνομη απόρριψη της υποψηφιότητάς του, η οποία τον προσέβαλε και τον πλήγωσε σε μεγάλο βαθμό.

49 Συναφώς, πρέπει να τονιστεί ότι ο λόγος αυτός στηρίζεται στον παράνομο χαρακτήρα της απορρίψεως της υποψηφιότητας του αναιρεσείοντος από την ΑΔΑ.

50 Όπως τονίστηκε ανωτέρω, ο λόγος αναιρέσεως περί παράνομης απορρίψεως της εν λόγω υποψηφιότητας δεν έγινε δεκτός. Επομένως, ο λόγος αυτός είναι προδήλως αβάσιμος.

51 Υπ' αυτές τις συνθήκες, οι λόγοι που προβάλλει ο αναιρεσείων πρέπει, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 119 του Κανονισμού Διαδικασίας, να απορριφθούν ως προδήλως απαράδεκτοι ή αβάσιμοι.

Ως προς τα ενώπιον του Πρωτοδικείου δικαστικά έξοδα

52 Τέλος, ο αναιρεσείων φρονεί ότι, ενόψει της στάσεως της Επιτροπής, το Πρωτοδικείο όφειλε να την καταδικάσει στα δικαστικά έξοδα.

53 Συναφώς, αρκεί να υπομνησθεί ότι, στην περίπτωση που όλοι οι άλλοι προβαλλόμενοι λόγοι αναιρέσεως κατ' αποφάσεως του Πρωτοδικείου έχουν απορριφθεί, ο σχετικός με τα δικαστικά έξοδα λόγος πρέπει, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 51, δεύτερο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου, να κηρυχθεί απαράδεκτος (απόφαση της 14ης Σεπτεμβρίου 1995, C-396/93 P, Henrichs κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. I-2611, σκέψεις 65 και 66).

54 Ενόψει των ανωτέρω, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

55 Σύμφωνα με το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, το οποίο έχει εφαρμογή στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου 118 του ιδίου κανονισμού, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Σύμφωνα με το άρθρο 70 του προαναφερθέντος κανονισμού, στις διαφορές μεταξύ των Κοινοτήτων και των υπαλλήλων τους τα όργανα φέρουν τα έξοδά τους. Εν τούτοις, δυνάμει του άρθρου 122, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού αυτού, το άρθρο 70 δεν έχει εφαρμογή επί των αναιρέσεων που ασκούνται από μόνιμο ή μη μόνιμο υπάλληλο οργάνου κατ' αυτού. Δεδομένου ότι ο αναιρεσείων ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα της παρούσας δίκης.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα)

διατάσσει:

1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.

2) Καταδικάζει τον αναιρεσείοντα στα δικαστικά έξοδα.

Λουξεμβούργο, 15 Ιανουαρίου 1998.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος του τετάρτου τμήματος

H. Ragnemalm